

(ל) נוטלו ונינו מברך עליון:

פאר היטב

[*] ניש פוקלן כו'. עין בהלק' ח' סוף ר' אמר אחר של הדש שיש ב' (ימ') שאפשר. וביח' כתוב דרבנן רשות אכלו אין לברך עלי, ע' ש': סעיפים אלו שואה נרבה לכך שחייב אחד מכם לאכליין וטעון אך נאסר שלם, יש תקופה ניכרת שחייב קאמען ה' שאמר בתייד לשליך קלילין ולא תרבץ שהוא קחמן ונתקטס או לאו, כמו שחייב קרבנות מצלין, ופ"ז יוסור גם אין לעשוה כן קייריס, ופעשיט שעכ"פ צ"ה אף ג' טעםך, ואעפ"י ש"ג למד כפינו מה שבענין לא אמצעי דינה, כתת לנו בלה שאנדר ח' פון את עץ' פרדינ:

משנה פרורה

וממש. וען בפרק מגירים שפסק דביהם קראשון שהוא דאריתם נאורי להחטיה, דהוא ספק תועה, ובשאר הימים שהוא רוגנו, פסק שלישת הבdry נקטרמי ראשן: י (כח) נקטים ראשו⁽⁴⁶⁾. הנה, אפלו (לו) כי כל דגנותם ראשו פסול בהן, י (כט) בשער. ואין וומה ללב וערכה דבגדuds ענפיך חופין ראשו נהינו הצעיר הצעיר נברשת בקען⁽⁴⁷⁾: י (ל) אפלו לא עלתה בו תמרה. והוא במנין פמרא היוצאת בעלי ערבה⁽⁴⁸⁾, דבנה בבדאיبشر לכלי עלה נא, שהחדרה מכפה על מקטינה ואין הקטינה גברתו: י (לא) ריש פוקלן וכו'. והוא מזרן (לו) ליבש ראשו לרעה זו. נקסות דלא מקרי יבש ראשו ורק בהליכתו פניו, מה שאינו צורן קקל בחרדים שצולו בשנה זו, אבל אם במושקצת בלבד ואפלו עד שנפר בזפן, לא מקרו בשב, וכא אפלו בשאר עליין לא מקרי כדברם ביבאי גרא, ובצלעיל בעסער: ז (לב) גנטום ראשו. משומך דכלא חני נזר. יש לעין ליעעה זו, אם דזוקק שחייו כל שלשה פדיין קקטטמי ראשן, י (לו) או אפלו אם בד אחד נקטים ראשו⁽⁴⁹⁾ ובפין פסלי, עליון נקען סימן הרנו סעיף א בהג' (50): י (לב) וטוב להחמיר וכו'. מה (לו) שגניל שיזדים בין סקנים ענפים אקטיטים (לו) צריך קליקתם אולם כדי שלא יפסיקו בין הקיטיטים, נקטים זה פשר לכלי עלה נא אפלו אם נמצא פן קכל השלשה ברדים, פין שאינו בראשו: י (לד) במקומות שאפרשר באחר. וב'ח' חטב דרבכש (לו) ראשו, הצעיר הצעיר ניבש (לו) העלינו העליינים, אפלו אי אפשר בצד אחד אין לאלבנץ עליון, אבל יש פסקה, (לו) שעיר העלינו העליינים ואנו שיש עלה נקבחה לבל עלה: י (לה) הדעצים. אבל נקומו העלים נוטול, י (לו) קרי של משפטה חורת לולב. ואן בואר הולגה: אנטרכק חווים אחרים ארך נטול בשאר המים⁽⁵⁰⁾: יא (לו) נטול ואינו מבורע עליון. ובסול אפלו בשאר המים⁽⁵¹⁾ כב'ין ולפי דרבכין, אם גודלן לו אנטרכק חווים אחרים ארך נטול לבן בשאר המים גידון, וכא דנטול, י (מו) קרי של משפטה חורת לולב. ואן בואר הולגה:

שכנייה בטענה שבל השלמה שבר בשארם אל-שייח' עלי קרבוקה; ובהב על קרבוקה: ולא בראה לי, אלא פסיל פטל הימים. ולענין דעתינו, בעל המשלחה אמרה חד

שער הצעיר

(לנ') דהלהא מקור שיטה זו הוא מדריך שמאול כרבינו טרפון דשלשה קיטומין כשר: (ט) פוסקים. ולפי זה אם נקוטם הראש של מחדס דסנוו אושען גדרך מהר ואין שם כלים לחזקה על ראנש, פסיגול¹⁵⁰ אקלול ברבלגא צהיר, ואפלו לא' קוטם רק עליה אחת עם ראנש גנשאשו שיטים. ובגון יש לזרר דפסיגול דגדרה התקינה נסמי'ן. עזין בכבכדייעקב שפתה המכלה מקום שכך פקונה. שיקוטם גם העץ עם שני גנשאלו עד סכום לתקן שתחמי ותני פסיגול שחזור להכשרו. וכפריריאגדרים איררי היליא ישאר בהדרם שעוזרו אם יתחזר. עיקשות כל אקטם שנכשר עליידי חותמה, אסטור לחותר בז' קיימ'יטוב. וכטב בצענחים בפעיר: (ל') לביש. טבוחו, דיללא כל ראנחו של מטר לנקשיר צבבש פושום דילא גרע מגנטם, וכינון גנטסט קוטסל האה קידין קיבש. וכן פטב בקדאיות חממות-הדים בשם הרואה'ד סמן רלב. אבל שם דעתו קזא דביש שדרתו. ולא' קעלין, ודוקיא נקוטם ראהש השווא דוקא בעז' ובדקפה. עין שם: (ל') אכן אונ' יובלין להכיא שום ראהה מטיא'ה דרכ' לר' צמזר ב, דליש'ה וה' הוגיא רוק בעדין הקטנים תייזיאטס פין הילים, דקחוה קל' טפי דפאפלו שלשתן גוטומיים צער, מה שיאק בנקוטם ראנש, אונ' גנו' שום רזאה למילך לזרעה וזה רוק אם הם יקנרו דמלגה כרבינו עקיבא דקאפלו עד אס' של גרטס ז', דקפליא גודא' ניכל לפקל במקל שיקם אם היה שינס קיטומ' ואשן ואחד איגנו' קיטומ' ראנש. אדריך עין: (ט') הדוחמיהו'ן גנטסט ואשו קפרשיין הרא' ובב טרוףן הפקל בששלשה קיטומן, במכלה-לפקל און' קיטומ' קבלן קון דין ח, ולמשען צבאה דילאי עיריך לקטום וותם, וכן כטב בימציאו'ה דקהל, וקדא קשא'ו טסיק בבר' קיטם של צענחים הלו': (ט') עזין ביהיריא'ם דטב' קזא'ה בק' לזרע'ה בק' לזרע'ה הפקחים גנטסט וראשו ופרקישין טשאגיא דקיטימה בענפיהם סללה, אלל לדעתה הפיכשידן גנטסט ראנש שער'ה בר' בר' 55, אבל בקרפנדטאל צטב' קזא'ה בק' לזרע'ה בק' לזרע'ה הפקחים גנטסט על זה. עין שם. הצעת וראיה מטל' העתק הביח'ו'ה סדרין דצלטעריך. ומכל קוטם לפקחה נבן'ן בפקדק על זה. עין שם. (ט') חרוש' ובי' איזקיא איזער. ואפלו לא' היביש העז' והטעם עין בפ' ח: (ט') בפ' ריב' זעקב ופ' דקלקה: (ט') וכן מוכת מצחית הפק' אבדהם בפ' עית' קיטו ט דרפהה אוו'ו זכל הפסיגול. עין שם:

פ' משלוח שם ליר
וכורבי טיפון, קדרין
וראוי' וונמאנס בפק
ח (זקנין) א' סרג'טין
בבשורה שם, חה
לישׂוֹן, וכבר הוציא
ודיסטנס, בברית

שערית תשובה

[*] וְשַׁפֵּלָה כָּרְבָּה וְעַמְקָנָה בְּחִילָקֶת חַבְבָּה סְקָנָה יְדָה בְּגַנְגָּה אֲחוֹד הַדָּס שִׁישׁ בָּיִם עֲמָקָמָה קְרָבָה שְׂהָרָה צְחָבָב אֲקוֹד מְגַסֵּם קְאַבְבָּי וְסְגָרָי אֲךָד נְשָׂאָר אַלְמָל, יְסָמָחָה גְּמָפָה בְּלָבָר שְׁזָהָמָה קְאַמְקָצִי חַמְאָר כָּמוֹבְגַּתְיָה לְעַשְׂרִי קְעַלְלָה וְאַלְבָהָה שְׂהָה אַהֲרָה קְמָהָה גְּמָפָה בְּלָבָר אַזְּרָקָה טְעַמְּחָה וְעַמְּעָטָה שְׁעַרְעָךְ לְקָדָר פְּרַטְוָה שְׁפָטָנוּן

באור הלכה

(ל) דהלא מ庫ד שיטה זו הוא מתקין שמו אל כבוי טרוףן דשלשה קטלון בדקפה ואין שם שלים לחזקה כל ראיו, פסילו⁽⁶⁾ אפללו גראלא אמר, ואפס השם הנקמה (פסמ"ג). ועין בכינוי יעקב שפטוב המכט מקומות שנק הנקמה, שי' ותפקידים אמרי רבי שלוי ישאר בקדם שעשו אם יחתה. ומושות כל אקליק בענין ב: (ל) לבני. וסברתו, דהלא כל רצונו של הטור להקשר גיבש בתהם עדשים בטעם הראב"ד סיון רבל, אבל שם דעתך דיבש שרתו, ולא יכלהין להקיא שם ראה מטה נאך לר עמדך. בדשיטה זו או ימי הפגנה רק מה שאלך בנטפים הראש, אין לנו שם ראה לאקליק לרעה וזה רק אם הם יטב ממכל-שלק אם ידר נאים קטני ובאותן ימים יטנו קתומים ראש, ויריד עיון: (ל) בענין בטעם הראב"ד כל קדין חן, וממשמע מטה דלקלי עילא וטעמם קדילו. (ל) בין בטעם הראב"ד כל קדין חן, וממשמע מטה דלקלי עילא וטעמם קדילו. (ל) אבל בפרק הנקיין ברב הצעה רק קדעת החקריים בקטם וארון שער הרוס⁽⁶⁵⁾, אבל בפרק הנקיין ברב הצעה אין ציריך כלל לקטם המנחות הכל, ובפרק שני הנטיגא בקטמת הראש, ורקודה אין ציריך כלל לקטם המנחות הכל, אבל מקומות להתקלה נכון לקטם אותן ענבי יומם טוב⁽⁶⁶⁾, בין סדרין קדיל טערין. אבל הטעם אין בבח: (ל) בכינוי יעקב גולדקפתה: (ל) בין מוכן נמייש העץ, והטעם אין בבח: (ל) בכינוי יעקב גולדקפתה:

קטן באר הנולה

הלו^את לולב סימן תרמו

תרמץ דיני ערבה, וכן ב' סעיפים:

שער תשבה

באנר הלכה

בזכיר סזה, דגש קרב סמדיין בן הוא בדעת רוקחים' שסביר בפרק ח' משלב הילוך לולב הילוך ט: ודע, שעל הפסלים שהזידר וננו בפרק שביב' ובר' אספלון בשני בראשון, בטענה שפה שהנזכר בפרק ח' פלורי הופיעים בענין וזה הדין דעכבי קרבן מילוי הוא בפרק ח. ואלה דברי הפנייגדים בענין זהו אציקים עזין, דמיוח קדקדני בסוף תורתם ממשנוצחן יק' אציך גזון יב' ובעת פקסבר הכא גם למקישר עצבבו קרבן פלאלי' שלש אונטמים, ואסתמתה מה שכתב בבדיחתית בדורא דפסול גם בשאר הימים:

שער הצלין

(ט) ביטול-חוק: (ט) בן מיח' באנדרה מדיבת'ם ערב'י נמל', ובעודו אכפ'ה שגורלה פאליד בן קבריטים: (ט) פוקרים: (ט) ולעדי' קי' קשחה שם בגמרא 'פשתא'. ובבריג'ן מישב גב'ש איזה מפרק'ים שפרק'ים שם על הגפרא. עין שם: (ט) בן מ'בצ'ע מהשר. ונראה' א'שוט. דלמי מה שחייב קרא לאונס'ים בנשוו. ומספק'ה הוא תרני גב'ש, דילין דברא' קמאן דיליא' דמי. אס'ין אקלו לא גנש'ה זה אלא בערךה אמת גמ'ין טסלה. וב'ש גנרא' משללה מיקוחות לבנ'י [בכורייעק'ב בשם חת']: (ט) פג'אנ'ר'ךס. (ט) בפ'ור'יך'ב, וכן מצח'י ריבבו ניכ'ון: (ט) פוקרים: (ט) פוקרים. עיל'ין לדעת רוכ'ב'ם דטפל'יש'ר בפ'סליין דפ'סאר'ים, שם זה יה'ה בשר באשר'ים: (ט) וכן מדורי' בה'ר רשל' פוק' לול'ב הפל'ל קעג'ן גנער'ו צל'ין קרב' ורש'י' יש'ום דלא' קני' קדר', ולעדי' זה יונ'ה בשר בשאר' סנים בשעת סדק'ן דרכ'ן ורשל' עוד. דמה שאחדש סטריק'א' נושא'ו רב א'על'יך' הח' דע'ל'דר'יה אין שם' א'לו ופס'אל' כל שעה, עטיכון' קני'ר'ן לדרכ'ן וכן קמי'א'ם. ולעומת דעתינו צד'יך' פה, דמדרב'ינו קרב' הפאדי פרוך' ח' מתלהות לול'ב הפל'ה ט' פשטע'ן דלדעת רוכ'ב'ם כל אלה הפקסלין' שהנ'יר' בפרק' ח' בול'ין גב'ש'ם וכן בעוב'ה אם בן' קבריט: וזה: ובפרט לדעת רשי' ורבנן מל'ת' דש'רו' רב א'לו' הוא מטע' שאיתו קדר', קדר'יא' לזרעת' ברוק'ב'ם וס'יע'ו' דט'ש'יו' באיט' קדר' באשר' גלים'ם⁽²²⁾ אם זה בכלל, וכן משמע' בט'יז' בקיט'ן רטור'ו סעד'ג'אן ד. ומאתה' בלשונ'ת'שיך' סיל'ון ותלו' סע'ין א' בשם תושוב' צנ'יהו'ה'ל'ש מל'ם גע'ס'ין קט'ו' ש'תנתנו' דקל'וי' דקר' זה בפ'ג'פא', וצד'יך' עז'ין: (ט) צ'ה, אל'יהו' וצ'א.

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְבָזָת לְוָלֵב בִּימָן תְּרָמוֹ

ביאורים ומוספים

עליל ס"ק ייח. והיינו שנשירת רוב הקינים פוסלה אף שנשאר רוב החדש מבוטה, אם כן מציטו אופן שהיתה בו שיורר ז' אנדרלים בעבות וערדין אין בין שיעור הבשר. לרוגמא, אם יש בד באורך כדי אגדולין, ובין כן לעקן המרחוק הוא אגדול, ומכל שלוש מהם נשרו

שני קינים לטירון ונשארו א' ד' ז' י' יא ט' יט' כ"ב עדריוito שבין כל קן וקן שנשאר נשרו שני קינים כוה ז', נמצאו שיש כאן שיורר שמנוה אגדולים של קינים ואפ' על פי כן החדש פסול. משום שאין אפשרות ללקט בו י"ב אנדלים שידיו חב הקינים שבhem קיימים. שחריו בגנד כל קן הקינים יש רוב של שני קינים נשרו מכאן ומכאן (ונם הוא נפסל מכח רוב טשרים). ורק באופן שבין כל שני קינים ינשרו קן אחד באמצעות או בין כל שלשה קינים קיימים יששת שני קינים באמצעות. החדש בשאר, וראה בחוז"א שם שהארכן بعد כמה דוגמאות בותה.

ולמעשה דעת החוז"א (שם ס"ק יט) שעיקר הקולא של הבדורי יעקב אינה מוכרעת כל בך. וכן דעת הנר"ש אלשיב (תורת ד' מיניות סי' י' הע' יא) שהתקיה'ל שהביאו שתי דעתו ולא הבהיר בונתו לחוש להכחילה לדעת המהמיר. ואפ' בשורת שבת הלוי (שם) כתוב שקשה להקל בותה, בין שפסול עבורה אינו מדן' הדר אלא שהדר שאינו עבות אין שם הדס עלי', ואם כן כיון שבכללו ניבר שאינו עבות לא יתעל מה שאפשר לצרף מנתנו רוב שלשה טפחים של עבות.

(משנ"ב ס"ק כט)
נקטע ר' אש"ג)

(48) בזה ז'

(משנ"ב ס"ק כט)
רב הדר ענפיו חוףין ר' אשו [קענין]
קעלאין] ואין קטיפתי נברת
קען. (49)

(49) אומנם, החוז"א (ארוח סי' קמו ס"ק ל') הביא בשם הרמב"ן שודרס שונה מכל המינים, שאליל' בשאר מיניהם הדרתם בראשם, אבל בהדרת הדרת צורתו היה חיפויו ועליה, ולכן אין חשיבות לראשו של החדש. ביןchein אין הדרו בראשו, ואם כן יש להבהיר לשיטותו אפילו אם הקטינה מוגלה, וצדדר שיתכן שאף שאר הראשונים שכתו הטעם מפני שאין קטימות ניכרת, אין כוונתם לפסול כאשר היא ניכרת. אלא מפני שברוך כלל אין הקטינה ניכרת, לא פסלו חכמים נקטם בהדר. וראה בהע' הבאה. המשך במילאים עמוד 76

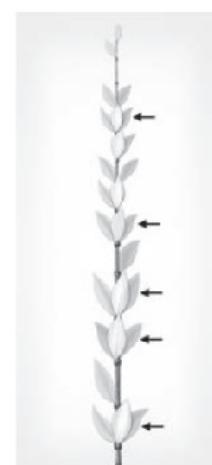
[ביה"ל ד"ה ולעטנא]
אלא שטומה אילים שהוא המגעוט⁴²) וכו', אך להקל כי אם בפקום שלא ימצא גוץ אחר ביציר⁴³) וכו', ראמ' פקה ר' שעור פקער עבת⁴⁴) וכו', דקמי' קרוב לשני טפחים⁴⁵) וכו', אם מוקני אפלוי אם הם קפוזרים באנך הפסד⁴⁶) וכו'. ומכבՓורי'יך מקל גם קמח⁴⁷).

(42) וראה במשנ"ב לעיל (ס"ק ייח) שהבאנו את דברי החוז"א (ארוח סי' קמו ס"ק א', ד', ג' ייח) שרן האם הולכים אחר רוב חיפוי העץ או אחר רוב הקינים.

(43) וכן דעת החוז"א (שם ס"ק בט) שאון להקל בותה גם אם רוב העלים קיימים, בין שמשמע בשיטת הרואה שם נשרו אפלו مكان אחר שני עלים שוב נפסל כל החדש, ולכן אי אפשר לצרף שיטחו לקולא באופן בותה.

(44) בזה ז'

(45) וראה מה שכתבנו במשנ"ב לעיל (ס"ק ייח) אם די ברוב כל שהוא או שצורך רוב הנראה לעיניים.

(46) בזה ז'. ובאור התפקיד, כתוב הפמיא (משביז ס"ק ט) שהוא באופן שהחדר ארך, כגון שארכו ששה טפחים ושת' שני טפחים משולשים (שהם רוב שיעור הכהר) ומפוזרים בארכו, שיש להסתפק האם די בפרק שיש בו רוב שיעור הכהר שהוא מושלש, או שפין של כל פנים רומי אינו מושלש הסר ביזהדר ופסול (ראה בשורת שבת הלוי חי' ז' פב) שהעיר שאינו מטעם הדר אל' מושום שאינו עבות). אבל אם החדש אינו ארך, כגון שארכו שלשה טפחים ורובי מושלש אף שאינם ממש ברכיפות, דעת הגראי' מברиск (ארבעת המינים למחרין עמי' קצת) והחורי' קטבטץ' (ארחות רבנו ח'ב עמי' רמט) שאף הפמיא מודה שאפשר לזרוף לרוב מושלש החדש בשאר, בין שאין סתירה בין רוב הדרס לרוב השילוש. והוסף הגראי' קטבטץ' (שם) שבן הדר הוא המטהג, שנמצא מאר שנושרים עלים ממהדרים גונטלים ואותם ומבריכים עליהם, ועל פי רוב ההדרים הם רק רוב עמת וapk על פי כן אין מקפידים על בך.

(47) ודעת החוז"א (שם ס"ק י-יב) שהביסרי יעקב מיקל דока שנעשה הצירוף על ידי מוקמות שחובם משולשים, אבל אם הצירוף הוא לסייען באופן שבכל מקום ומוקם בבד נשרו הדר. בזה אף לדעת הבדורי יעקב הדר פסול. ולכן כתוב החוז"א שאם נאמר שדין עבות אית תלי בהיפוי רוב החדש (ראה מה שכתבנו

מילואים הלוות לולב סימן תרמו המשך מעמוד קיד

76

[משוג' שם]

אַפְלָוּ הַעֲלִים כֵּם אֲבָנִים נִזְקִים פֻּסּוֹל וּכְרִיְבָּשׁוֹת קֶעֶן לֹא שְׂזָק
פֻּסּוֹל כְּלָל⁽³⁷⁾, עַזְן שְׂטָפָ⁽³⁸⁾.

(37) ולא הכרע במשמעותו זה. אכן, דעת הגוריש אלישב (تورה ד' מוניב ס"י יא סדר התע' 1) שבחן שלහן בשעריך (ס"ק לא) הביא בשיס חוראבר שיבש בשורתו ולא בעלעם, ראוו לบทוליה להփיר בווח שאם השדרה החביבה, אף שהעלים עדין ירחקים מהזיהה פסול.

(38) כן כתוב הכהני יעקב (ס"ק טו). וטעמו מפני שבנץ לא שיין הלבנת פנים, שהרי נשאר כמה שנים בצעעה, וטום לא שיין במציאות שיפוך בעיפרון בשעה שהעלים עדין לחוים. אמנם, בהמשך דבריו שם סוף ס"ק כ כתוב שיבש ראש העצם של החרס פסול, והעיצה להח היא שיחזור את העצם היבש עד מקום העליים הלחימים, ואם נשאר שיעור הדס ואין לד השם מוסיק טו מושבב ביבש ואולי יש לוור, שדבריו שוחבו כאן שbam מוסיק טו מושבב ביבש טף העין ולא ראשו, ובמה הוא סובר שלא שיר שיחובייש בל' ייבוש העלון, אבל ביבש ראשו, אפשר שיתיבש כל' ייבוש העלון (הגרשיב ולודנברג).

[משוג' ס"ק כא]

דָּלְלִיְנִי פְּשָׁלָשָׁה עַלְן לְחַיִן שְׁבָרָאשׁ הַפְּרָא⁽³⁹⁾ קָל שָׁם קָדְרָ⁽⁴⁰⁾.

(39) ובאופן שבראש הבר יש שלשה עלם קטנים שהחביבה, והעלים שבין שמותהיהם ארכויים ומכתשים את הנעלים הקטנים שהבישים. דעת הגוריש אלישיב (تورה ד' מיניט ס"י א' סי' הע' ד') שאין אומרים שלושת העליים הבולטים מראש הבר דם תושבבים בראש החרס בין שמן נראים, ויחול שם הדר על החודש, אלא שלושת העליים הקטנים הם נקאים ראש אף שאינם נראים, ובין שהחביבה אין שם הדר על החודש.

(40) ובביהיל להלן (ס"י ד' היה במקומו), ובעריה (ס"י תרומות ס"ק נג) כתוב, שפסול ייבש הוא מושם שנאמר לא המתים יהלו יהו, שהשבהו ייבש אכן אינו נקרה חיה.

ובמקומות שאיו אפשר להחשו אלא הדס ישב בלבד, ראה מה שכתב החורי לעקן (ס"י תרומות ס"ו) ובמושיב' שם (ס"ק נה).

[משוג' ס"ק כה]

קְמַטְשִׁים⁽⁴¹⁾.

(41) הינה, שם אינם לודם ואיןם יבושים, מבואר לעקן (ס"י תרומות ס"ק ב).

[ביהיל ד'ה ולעכבר]

בְּרִי שְׁתָרֵר יָג עַלְם בְּסַרְהַפְּלָל⁽⁴²⁾.
בְּרִי שְׁתָרֵר יָג עַלְם בְּסַרְהַפְּלָל⁽⁴³⁾.
בְּרִי שְׁתָרֵר יָג עַלְם בְּסַרְהַפְּלָל⁽⁴⁴⁾.

[משוג' ס"ק כ]

פְּשַׁלְבִּינוֹ פְּנִיקָה⁽⁴⁵⁾ וכ'ו', שְׁלִיבִינוֹ
כְּנִזְן וְלֹא יְהִי נְפָרֵק בְּפְרָא⁽⁴⁶⁾
וּבְרִי, שְׁלִישָׁה אָוָתָם יוֹם אוֹ
יּוֹמִים בְּפִלְמִים⁽⁴⁷⁾.

(34) ובנדר הלמינו פנדום, הורה המריגן קרליין (ארבעת המינים למזהדרין עמי ח'ו) שלו זוקא הלמינגן, אלא גם כשותה חום ונפרק ביצוףן הדרי זה מתקן ביבש, משומש שהעיקר ביבש והוא שמלת ירקותנו ונפרק בgeforn. וכעתה חום דרי נטללה ירקותנו. אך, אם על החודש נעשו צחובים, כמו שמצוין לפנים מתחילה לחתיבוש על ידי המשמש שם מצחיבים, הווה והרגין קרליין (שלמי תוחה סוכה ס"י ב) שנראה שההדר בשור, ולא גרע מה שעשו צחובים מודדים ממוש שודא כשר ואינו נפסל מדין שניר מראה, שלא מצינו פסול שיבו מראה ממש חיטין ההדר לנבי על החודש.

(35) ואית דומה לולב שבסבואר בשוער לעל (ס"י תרומה ס"ה) שמלאן תחילת קודם שנפרק בעיפרונו, ובויר המגיא (ס"ק ד) שהלולב לבן בטבעו ולכך הוא מלכין לפפ' פרוכת העזבון, מיה שכן בן הדר שהוא יrok ובו פריכת העצפן קודמת להלבנה.

(36) ולענן האט צריך להוציא את החרס ממהמים כל פחות מכדי שתעת כדי שלא יהפוך לבבוש, דעת הכהני יעקב (ס"י תרומות ס"ק ח' שאן לאסור הדס הכבוש במים. מאידך, דעת שוויות חותם טופר יריד ס"ק ס' פ' טהרד בבוש פסול, ולכן כתוב שם שרו את החרס במים בערב שבת, שיוציאו אותו בשבת אחר העצחים מהמים על ידי נבירה, כדי שלא ישחה 24 שעות רצופות במים. [בthagחות תעיק'א (ו'ו'ד) כתוב שאב הדחליך את המים תוך מעת ליח' לא נחשב תחילה ס"י קה] כתוב שאב הדחליך את המים תוך מעת ליח' לא נחשב כבש, וראה שם שהביהיל דבר שנשרה במים בחפסק שלא בא בצעף שכmodoma שנחננים להתר דבר שנשרה במים בחפסק כל דוד בצעף אחד, שאינו נחשב בבוש. וכן דעת המנחת יעקב (כל דוד בצעף) וזה מה שבhabono לעיל (ס"י תרומה בהקדמת המשג'יב) לעין פסול בבוש בארבעת המינים.

הלוות לולב סימן תרמו המשך מעמוד 228

[משוג' ס"ק ל]

חוֹן בְּמִן פְּקָרָה הַיּוֹצָאת בְּפָלִי עַרְבָּה⁽⁴⁸⁾.

(51) וגם נקטם מות טוב ונעלתה בו תמורה, ראה במהיל לעיל ס"ב ד' היה עבר לגבוי ענבים שהחבירו ביום טוב, שיש אמרם שהה נחשב בנהראת וודהה, פסול, וכן כתוב הকף החווים (ס"ק נה) שאין זה מועל להבhor את הדודס לפי הדודס שנקטם פסול.

[משוג' ס"ק לב]

נְקַטְמָן רְאַשּׁוֹן⁽⁴⁹⁾ וּכְרִי, וְעַזְן ?קְמָן סִימָן תְּרָנוֹת סְעִיף א בְּחַנְתָּה⁽⁵⁰⁾.

[שוג' ס"ק לב]

וְלֹפֵי ذֶ אָם נְקַטְמָן קָרָאשׁ שֶׁל נְקַדֵּס וּכְרִי וְעַזְן שְׁלִים לְחוֹפֵךְ עַל רָאשׁוֹן.
פְּסַול⁽⁵⁰⁾.

(50) והחויזיא (אויח' ס"י קמו ס"ק ל) עידד להבhor גם אם אין על זה חופה את ראהו, וטעמו שבחן שלא ראו חבמיים לפסול בעיקר דין הרט הקטום מושם שבוחן כלל אין קיטטנו ניכרת מחותמת העלים, סתמו להבhor בכל קטום אף בגין עלי' חופה את ראהו, שהגדרת' זדור', חפץ ד' בהסתמכת הוחבמיים.

מילואים

חולות לולב בימן תרמו

המשך מעמוד קודם

[משנ"ב ס"ק לה] אבל נקטמו העלים הצעיריים לב"ד⁵³, לא מקרי נקטם⁵⁴.

(57) כוה ר' :

(58) ואם נסדרם העלים או שנחלקו או שנטלו מעט מקומות חיבורו, הביא למן (ס"י תרמו ס"ק ט) לא恨 ערבה את רעת הרוב המגדיר (פ"ח מהל' לולב ה'ז), שאם מדרדר עלייה מהקה או שנדרכו עליה או שנחלקו, נחשב כנפרצו עליה, והערבה פסולה, וכותב במשניב' (שם) שכלה הוא דロא כשרוב העלים הם נך, והביא את דגונ'יא שכותב שיש להחמיר במנוחת הויאל והערבות מעירות. וכותב החוזיא (ארוח ס"י קמו ס"ק לב) והוא הדין לגב'

הוס שפותלים בערבה פוטלים גם בהרים.

הדר וערבה שליהם תלולים בלתי מטה, כתוב החוזיא (שם) שהם פוטלים, מושט שעליים אלו נdroנים באילו ניטל, והביא שמלשון המג'א משמעו שאם טרדלו העלים מהקה אין לפטל מעקר הדין, ונשאר בצע' ובמשניך דבריו (שם ס"ק לה) כתוב שיש שאפלו אם נאמר שמשעליהם תלויים למטה אינם פוטלים, אך ציריך לאgor את העלים שיינמדו זוקופים כלפי מעלה בו ישיחיה נוטלים דרך טרילתם נראה שרייע למן (ס"י תרנו ס"כ), ולפי זה נפל בבייאו ההקשר של מדרדר העלים, וכן ממשע בדעת השליה (הביאו הבהיר הדיבר ס"ק ט) שציריך ליטלים כודך גודלים.

[משנ"ב ס"ק לה] פוטל אפלו בשאר הימים⁵⁵, (59) וכמו שביאר לעל' (ס"ק ט).

(52) ובשיעור קיטנותו, כתוב בביבה לשליל (ס"י תרמו סי' ד"ה פסול) שמתהבר שהוא בכל שhora.

(53) שם בתבאר, שבמקום הרחק שאין הדס בשאר, כי שיקח הדס אחר שאית קטום, וכותב במשניב' שם (ס"ק ג) שהיינו דוקא כאשרינו מיגר אצל אחרים, אבל אם משיג אצל אחרים ייח מינם. והביא שהבכורי יעקב ציד לחקל מות, אך נראה שאין לחקל בוה אלא בשאר הימים ולא ביום הראשון שהזאת מדאוריתא. ובמהרש' שם (ס"ק ג) כתוב שהמג'א הביא בשם הרמי'ן שאפייל בהודס אשר שהוא קטום יוצא ידי חובה, וכותב המג'א שכדי הוא לסמן עלי' בשעת הרחק, וכותב המשניב' שבאות כוה לא יברך על ההודס, אלא יטלט בלא ברכות, בין שלחתו רוב הפטוקים אין לברך באfon בוה.

[משנ"ב ס"ק לא]

וציריך לקטם אותם כדי שלא יפסיקו בין הקפאים⁵⁶.

(54) ודעת החוזיא (ארוח ס"י קמו ס"ק לא) שבירן (ט), בדף הריף ד"ה מתני' הואר מקור הדברים שעריך לקטם את הענפים, ומולשן הרין יהון מפסיקין בקי הח皓 ולא הוא תלהה בחור קינה, משמעו שאין פסול במא שهما מפסיקין בין קן לקן, ולכן ציריך לקטם רק את הענינים המפסיקים בין עלה לעלה בקן עצמו.

[עשה"צ ס"ק לו]

ונזקא פשהא פטליק קרב קנים של שעדר בקנ'ם⁵⁷ וכו', ומכל פקום לבקחה נבן לקטם אותו באנרכ'יזם-טומב⁵⁸.

(55) ולפ' מה שפטק השרע לעיל (ס"ה) שלמצוה ציריך שידהה כל שעדר אוריך וחוות עבות, בבח בשורת שבת הלוי (ח'ז' טף סי' קב'ח) שלבתהילה מזכה לקטום את כל הענפים הקטנים, כדי שידהה כל הדרס עבות, ותמה על מה שהביא השעה'ץ שהוא דוקא במפסיק ברוב קינס.

(56) וכן דעת החוזיא (ארוח ס"י קמו ס"ק לא), שבין שלחת רוב הפטוקים אין מקור לדין זה, אף שלמעשה יש לרשות לשיטת הרין מושום שלא מנגנו מי שחולק במפורת על דין זה, מימי אמר וחוש שמא על ידי קיטנת הענפים יהתוך את בר ההוס עכני, עדיף שישאיר את הענפים ויסמוך על דברי הקרben נחנאל שעדי' שהמנגן שלא להකperf על זה.

חולות לולב בימן תרמו

המשך מעמוד קטן

עליה, אין מסתבלים על מוטפר העלים שנשרו אלא על אורך הענק שמנטו ונשרו העלי. על דרך משל, ערבה שאורכה שליטה טפחים יצמחו בה ששה עשר עלי', והמסתדרים באופן שבשוני הטפחים התתתוניות צומחים שבעה עלי', ומהטפח העליין צומחים תשעה עלי', ונשרו שבעה העלים התתתוניות הערבה פוטלה ע"פ שניאר רבו מטפר העלים, מפני שנשרו העלים מטע טפחים של הענק. דרך נוטפת כתוב החוזיא לבאר את לשון השוע' עשרו ורב עלי', שבאמת כוונת השוע' נשרו רוב העלים בפשותו והיוינו זב מבני העלים, אלא שבדרך כלל כנסרו רוב העלים ממילא נשרו רוב העלים המכטחים את הענק.

(12) ואם יש בערבה יותר משיעור שלשה טפחים ונשרו העלים שלמעלה, כתוב הכורי יעקב (ס"ק ג) שרינה כמו בהודס, שאפשר לברך את העלים שלמטה, ואם בעירוף העלים שלמטה נשארו רוב עלייה, הרוי היא כשרה.

ענפים קנים ובהם יש עלים [מעו' בארץות הנמצאות מתחום לכו' הבושא, כגון בדרות אפריקת, שוכנות שם בתקילת האביב], מבואר בשווית שבת הילדי (ח'ז' סי' ט) שמי'ם ברורה הא, מושום שרין עליו חופים את עז'ו נאבר ורק בהודס ולא בערבה, ולכן לא אכפת לו שארם העלים יריצאים מגוף הענק המרכז. [אכן, לעומת מה שפרק א' יוצרף אליו עד רב מובהק בקי ההלטה, יסכים למה שכתב].

[משנ"ב ס"ק ט]

רב עלי'ה⁵⁹. הינו בשיעור שלשה טפחים של ערבבה⁶⁰ וכו', ואם נדקללו אצלם מפקאה⁶¹ וכו', וכל זה הינו אם בול' אצלם הוא בק'ג⁶².

ובקבב הagan'א בראה⁶³ של קה'ק'י'ר במוות, קה'ק'ר'ב'ות מצ'ו'ה'ג⁶⁴, (11) ומה שכתוב השרע נשרו רוב העלים, דעת החוזיא (ארוח ס"י קמו סי' ב) שאין הכוונה שנשרו רוב מטפר העלים של הערבה, אלא שנשרו העלים מרוב צורת הערבה. וביאור דבריך שהר' מרקה נקודת העמידה בין העלים אינו אחד, וכי' לפטל את הערבה מחמת שנשרו

